

CNNB-ISTU' ...

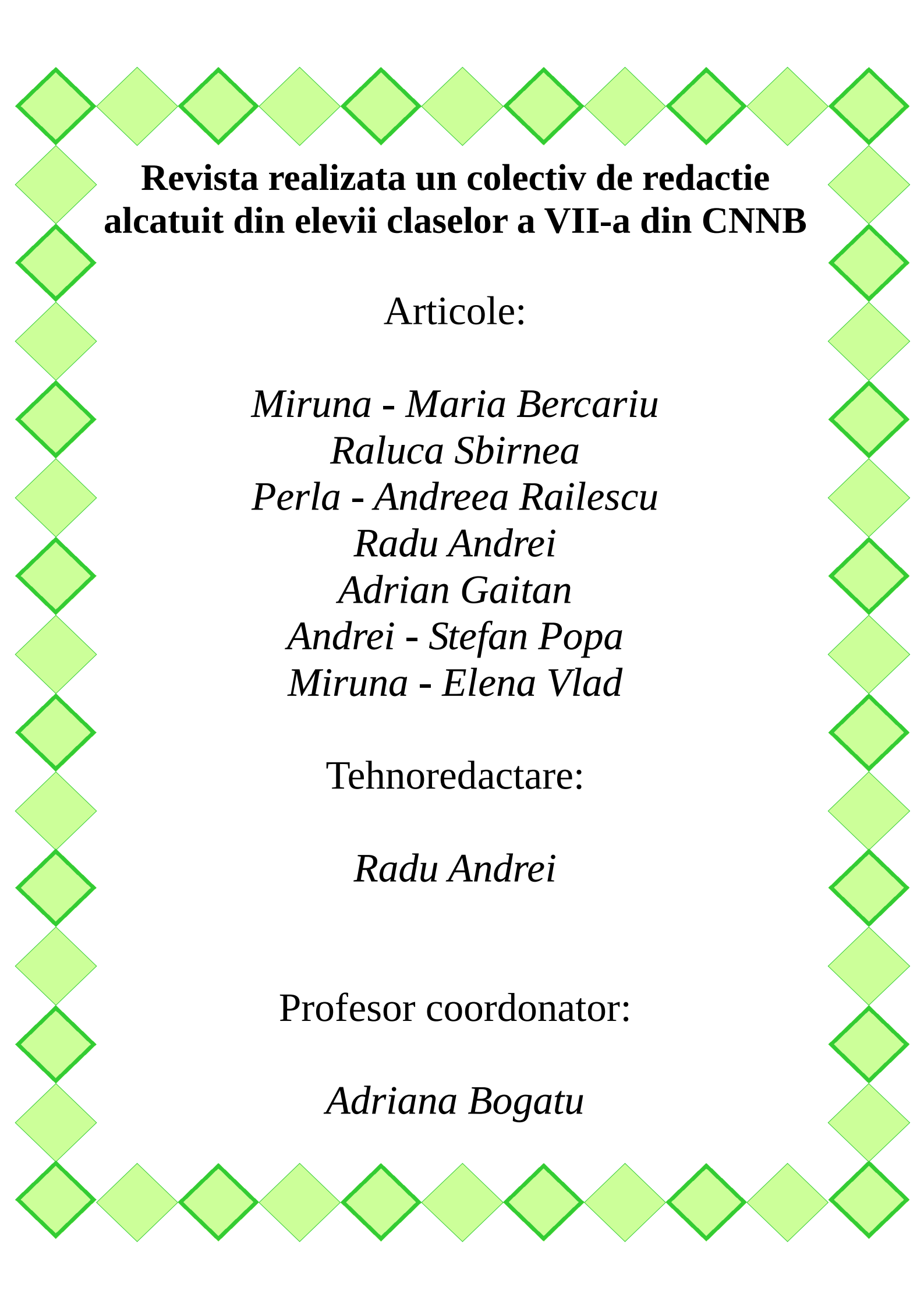
de p i c i !!!

NUMARUL 1

ISSN 1842-029X

Decembrie 2012

**O revista a "micuților" elevi
din clasa a VII-a de la ... CNNB!**

**Revista realizata un colectiv de redactie
alcatuit din elevii claselor a VII-a din CNNB**

Articole:

Miruna - Maria Bercariu

Raluca Sbirnea

Perla - Andreea Railescu

Radu Andrei

Adrian Gaitan

Andrei - Stefan Popa

Miruna - Elena Vlad

Tehnoredactare:

Radu Andrei

Profesor coordonator:

Adriana Bogatu

AM LANSAT REVISTA!

Întrebări?

În caz că aveți vreo întrebare despre această revistă, există o șansă (ce-i drept, destul de mică) să găsiți răspunsul aici. Să vedem!

Q: Cine suntem?

A: Suntem un grup de mândri elevi CNNB-isti, care, văzând că bătrânul „CNNB-istu” a ajuns într-un punct unde se scoate un număr pe semestru, numărul fiind compus din 2-3 pagini, am hotărât să scoatem ceva nou, poate – poate o avea mai mult succes. De asemenea, am vrut să scoatem ceva și pentru gimnaziu; vechea revistă era mai mult pentru liceeni.

Q: Cine poate scrie un articol?

A: Oricine. Ei bine, aproape oricine. După cum spuneam mai sus, este o revistă pentru gimnaziu. Toți CNNB-istii din clasele V-VIII ne pot trimite articole la adresa cnnbistudepici@gmail.com; dacă sunt bune, le publicăm.

Q: De ce eu, elevul român, as citi o revistă „de pici”?

A: În primul rând, să clarificăm o problemă: *pici* înseamnă că pici de răs, că doar n-om fi noi, ditamai elevii de clasa a șaptea, pici! și de ce să citești? Ca să râzi. Aceasta se vrea a fi o revistă umoristică. Dacă e una reușită, hotărăști tu. Dar mai întâi citește. Că doar n-or fi gresind toți medicii când spun că râsul face bine la sănătate! Așa că mai lasă televizorul/calculatorul/telefonul mobil și mai aruncă un ochi și pe hârtiuta asta!

Q: Ce se scrie, mai exact, aici?

A: De toate! Din viața de zi cu zi a elevului, impresii despre una și despre alta, perle ale elevilor și profesorilor etc. După cum ziceam mai sus, orice articol care este bun este acceptat și publicat!

Dacă mai există alte întrebări, ele se pot adresa fără teamă unui membru al redacției. Am binevoit chiar să ne trecem numele pe coperta a doua. Așteptăm întrebări!

Noi, Pământenii

Viata de Balcescu

Viata de Balcescu... o poti numi raiul vietilor scolaresti. De ce? Pai in primul rand pauzele. Sa stai la perete si sa observi. Eu vorbesc numai din punctul meu de vedere (o persoana anormala de la clasa a VII-a): nimeni nu ne cunoaste pe noi, dar noi cunoastem pe toata lumea . Sa stai sa comentezi tinute vestimentare, noi cupluri, pe cine s-a mai despartit... Asta da copilarie!

Revenind la parti mai putin frumoase, in afara de teste si teme, desi nu in cantitati exagerate (caci atunci ar dauna grav sanatatii), nimic nu prea e de rau. Aaaaa, mai e si expresia "Scoateti o foaie de hartie", care este de-a dreptul terifianta.

Desigur, se mai intampla cate-o nenorocire gen epidemia din octombrie, cand 1/3 din populatia gimnaziala a prezentat senzatii debordante datorita mancarii neambalate de la chiosc, dar, cum e o vorba : "Show must go on!"

As putea zice ca intr-o anumita masura, Balcescu e ca un han: are multe locuri linistitoare secrete.....care acum nu mai sunt secrete (baia de la mansarda corpului nou), multe iubiri mai mult sau mai putin tainuite, o gramada de secrete, dar si de conspiratii (fara nicio alta specificare) si in ultimul rand, dar nu in cel din urma, gazduieste niste genii care l-au ales ca patria mama...

Ziceti si voi, unde gasiti mi bine decat atat? Este o oferta all-inclusive. Primiti rata de adrenalina zilnica, o educatie scolara buna si mult FUUN. Asta cand nu luam 2...sau 4. Dar sa nu ne gandim la lucruri urate si evenimente neplacute.

Acum, in incheiere, pot sa zic numai cum ma gandesc eu cand ma duc la scoala : "E asa devremeeeeee! Va rog lasati-ma sa ma dorm... acasa!!!". Dar mai tarziu imi revin, deci Balcescu este o experienta... re-vigoranta ;). Liceul mai primeste un punct. Apropo, cine tine scorul?

Arbitrul

.

INTELIGENTA

De curând, am trecut din motiv de cumparaturi pe la minunatul Kaufland, unde din cele scrise pe diverse cartoane reiese o inteligenta nemasurabila. Nemasurabila fiindca nu ai ce masura.

Intru în marele magazin. Imediat observ un carton atârnat de tavan pe care scrie „Lipeste acest autocolant pe masina ta.....”. Probabil o invitatie sa dai jos acel carton si sa ti-l pui pe masina. Eu unul nu as face asta. Nu de alta, dar e vorba de rezistenta aerului.....fizica, tot felul de calcule.....se consuma mai mult combustibil. Platesc mai mult. Nu, mersi. Lasati cartonul la locul lui.

În fine, avansez. Undeva este un raft unde este expus ulei. Ma mir. Dar la pret sta scris un lucru de o profunzime impresiionanta: „Ulei1 litru.....6⁹⁹ lei” si dedesubt, în paranteza: „(1 l=6,99)”.

Ca nu cumva sa uitam. Aici însa e un paradox, pentru ca persoanele care prezinta pericol de uitare (batrânii), cauta de obicei uleiul cu 0,01 lei mai ieftin. S-ar putea crea o dezamagire prin faptul ca acele doua preturi sunt identice. Da' las' ca uita ei un pret pâna il citesc pe celalalt! *Problem solved!*

La raionul panificatie, pe lângă produse, exista si niste clesti pentru apucat produsele si pus în pungi. Acum, nu prea înțeleg de ce atâtă efort sa nu pui mâna pe produs, când tot tu îl manânci cu mâna ta, dar se presupune ca manânci din punga sau în momentul cumpararii esti murdar pe mânute. Oricum, nu este important acest detaliu, ci sistemul antifurt. Este.....un breloc. Doar atât. Deci hotul iese în avantaj. Pe lângă cleste, are si un breloc bonus. *Perfect logic!*

Trecând pe lângă diverse carnuri, observ ca se vinde „muschi file”. Acum, dumneavoastra, stimabili cititori, va împartiti în doua categorii. Primii zic „Bai, aia nu stiu pic de limba româna!”.

Pe acestia îi felicit. Cei din a doua categorie vor spune: „Si ce e gresit la <<muschi file>>?!?!?!”. Pe dumneavoastra va voi tine în suspans. Va marturisesc faptul ca pâna acum vreo doi ani, si eu as fi facut parte din a doua categorie. Exact din acest motiv exista profesori de limba si literatura româna. Le multumim!

Avansând pe la carnuri si aruncând câte un ochi în stânga si-n dreapta (si apoi luându-i de pe jos), observ ca se vând „*cărnati*”, cele mai noi produse ale patriei. Pe deasupra, gasesc pe diverse etichete denumirile de *cremwursti/crenwursti*. Hotarâti-va, fratilor! Cu *m* sau cu *n*? Acum, educatia mea de baza îmi spune ca pe românește nu se pronunta nici *cremwursti*, nici *crenwursti*, ci „*cremvusti*”. De scris, nu sunt sigur cum. Hotarâti dumneavoastra. Si daca am gresit ceva va amintesc faptul ca exista si frumuseti mai mari (*goagal, succesuri, almanahe*, etc.)

Tot ce ati vazut pâna acum este „mic copil” pe lângă urmatoarea afirmatie:

Ce sa mai zic? Poza vorbeste de la sine. Înțelegeam sa pui o eticheta cu Germania peste China, ca sa pacalesti oamenii ca produsul are o calitate mai buna, dar sa îți faci asa o antireclama? Nu mai comentez, ca nu are rost. Inteligenta da pe-afara din cei care pun eticheta si vând. Si acum ramâne întrebarea existentiala: UNDE E FABRICAT??? GERMANIA SAU CHINA???

Colac peste pupaza, ca daca dovedesti ca esti prost, o dovedesti pâna la sfârșit, la iesire te asteapta o ultima surpriza: un automat care se vrea a fi unul care da lapte, cu vacute care pasc desenate pe el, cu un pret frumos, cu un pahar de lapte desenat, si cu o hârtie pe el pe care scrie „NU AVEM LAPTE”. Automat de lapte fara lapte! *GENIUS!*

În concluzie, daca vreo lebada, orice alta pasare, scaun sau secure a aterizat „din greseala” în dreptul numelui vostru în chestia aia mare si neagra, magazinul Kaufland va asteapta întotdeauna si este gata sa va binedispuna cu prostia sa! Va asteptam!

The King of all Mice

Automatul de . . . CAFEA

Da, știu: sunt mulți fani ai acestui automat. Nu am de gând să ascund faptul că mă număr printre ei... Dacă mă gândesc mai bine, nu cred că există elev care să nu fi degustat „licorile” preparate de un automat de cafea, fie el cel din sala de sport (care a fost desființat ☹), cel de la magazinul din curte sau cel de lângă cancelarie.

Și nu pot învinovăți pe nimeni... Într-o dimineață rece, neiertătoare de iarnă, după un lung drum spre școală, cui nu i-ar prinde bine un pahar de cafea sau ciocolată caldă? Chiar dacă nu are un gust strălucit, până și un pahar de lapte fierbinte îți face cu ochiul. Dar ce părere aveți despre un război cu zăpadă din pauza mare? Nu v-ați simți mai bine după un ceai?

Ei bine, la întrebările de mai sus, cam oricine ar raspunde cu un categoric „DA!”. Sunt curioasă totuși câți vor mai fi la fel de încantați de automatul de lângă cancelarie după ce vor termina de citit acest articol.

Era o zi frumoasă, o dimineață caldută de toamnă... cam așa încep toate poveștile, dar aceasta nu este o ficțiune.

Înainte de începerea orelor de curs, operatorul automatului de lângă cancelarie a sosit liniștit la „Bălcescu”, fiind probabil convins că nimeni nu îl va observa făcându-și treaba, ca de obicei...Dar nu a fost așa. El a fost surprins luând apa necesară dozatorului chiar de la chiuveta din toaleta doamnelor profesoare. [Ewww :-&]

Bineînțeles că acea baie este mult mai curată decât cea a elevilor, nu există absolut niciun dubiu...Daaar, cât de igienică este această acțiune? Mai ales făcând comparație cu automatele la care se folosește apă plată...cum am impresia că este cel din chioșcul școlii.

Și întrebarea persistă: câți sunt cei care vor mai cumpăra cafea de acolo, în loc să dea 50 de bani în plus la magazin? Oare cozile interminabile vor continua? Cel mai probabil da, dar nu e un răspuns care poate fi anticipat cu exactitate, așa că mă voi putea lămuri doar pe parcurs ce vremea trece...(și nu vroiam să sune ca la televizor când prezentatorii spun „oare se va întâmpla așa? Oare cei doi se vor împacă? Oare soacra va muri? Veti vedea data viitoare la show-ul nostru”. Arhi-cunoscut text, nu?) Si cum e acea vorba „Timpul trece, amintirile rămân”, aici am putea reformula zicând „Timpul trece...Cozile rămân”!

Coffee Fan

Povesti...

Toate poveștile încep cu “a fost odată ca niciodată” sau “era cândva...” Această poveste începe de la ceva real... Ceva care se întâmplă peste tot în școli....Continuarea în schimb nu e demonstrată, nu e axiomă...nici măcar logică nu cred...

În timpul orelor, încerci să răspunzi, să dai tot ce ai mai bun și bruuusc...O MUSCĂĂĂ! Sau mai degrabă o pisică, niște frunze care bat sfioase la geam și parca întreabă dacă nu e loc și pentru nevoiașele de ele în “căsuța călduroasă și plină de voie bună”, numită clasă. Și privirile elevilor parcă spun “în banca mea e destul loc pentru voi, haideți aici”...dar ale profesorilor par a le speria...Și își reiau circuitul monoton (pe jos, zburate de vânt...pe jos și iar zburate de vânt). Apoi totul revine la normal, iar tu realizezi că schimbul de priviri a durat nu mai mult de un minut... Că de fapt mai poți încă prinde firul lecției...Dar întrebările nu-ți dau pace: DE CE vor frunzele să intre în această clasă? DE CE trece mereu acea pisică portocalie cu pete albe pe lângă geamul aceleiași clase? DE CE toate astea? Oare consideră clasa noastră un loc de refugiu, un circ, o sală normală? Oare se gândesc la ceva când se afișează mândre ochilor noștri? Oare sunt gândurile astea prea deplasate? Bune doar ca să para timpul a trece mai repede? NU...NU se poate. Totul are un rost...

Ora 1... Pisica

Ora 2... Frunzele

Ora 3...Musca

Ora 4..altceva....mereu e ceva.

Și timpul într-adevăr aleargă repede, ca și cum ceva l-ar urmări... timpul zboară, se întrece cu păsările...timpul face orice dar nu stă pe loc. Când te trezești la realitate e târziu...Prea târziu ca să mai poți recupera... Profesorul te strigase de câteva ori dar nu ai auzit...

Ai o dată în catalog...urmează să fii ascultat, dar nu ai fost atent la lecție. Nu poți spune despre frunze, nici nu ești sigur dacă nu cumva ai adormit și ai visat...

Astfel descoperi că mai bine erai atent...scriai...înțelegeai... Îți promiți că de MÂINE o să faci cum e mai bine... Dar culmea: mereu când te trezești e AZI AZI AZI... niciodată mâine...

Promisiunile rămân în tine și uneori pisica îți șoptește ca să mai iei o notă bună, frunzele te acoperă dacă sforăi și musca... Ei bine, trebuie să facă și ea ceva.

Povestea se termină frumos, fără complicații, atâta timp cât ai grijă la ce oră visezi...

Dar stați! Acesta e doar un basm, ceva inventat acum, pe loc. Deci NU încercați asta la școală, la școală sau oriunde altundeva (la școală)!

Nici măcar la școală

Premiul Ghiță și Gheorghită...

varianta „intelectualnică”

Poate vă întrebați ce este acest premiu...Dacă e vreun Nobel sau ceva cunoscut... Ei bine nu chiar. E un premiu desemnat în clasa a VI-a A inițial...

Totul a început cu un an în urma, ca urmare a comparației dintre noi și doi purceluși frumoși, grași, leneși, dornici să mai doarma puțin dimineața, a căror poză o vazusem în manual. Apoi au urmat câteva replici mai celebre în clasa noastră decât „Evrika!” a lui Arhimede, decât orice altceva...niște interjecții mai comune decât mieunatul unei pisici... Un „CEEEEE?!!?” exclamat pe un ton caracteristic desenelor animate, unul pe care Zack și Cody l-ar invidia.

Acum vreau să fac eu niște nominalizări la acest premiu...Dar fericiții desemnați vor depăși granița clasei noastre...Și poate mai sunt persoane care ar merita această distincție, dar eu nu sunt Agentul 007 pentru a observa și reține ce fac toți (adică se întâmplă să uit și ce am mâncat aseară, dar nu prea des căci scleroza nu a avut încă timp să inflorească... poate e clima de vină...umiditatea scăzută...)

Ei bine...un motiv destul de bun pentru a intra în „categoria profesioniștilor” este acela de a te oferi să faci ceva ușor, dar eșuezi lamentabil. Mai exact când te urci pe o banca pentru a da jos un panou de pe perete și ai emoții mai mari decât atunci când te asculta la mate...și de parcă nu ar fi de ajuns că toți te privesc, involuntar începi să tremuri din toate balamalele...oh, balamalele sunt la uși, prin urmare începi să tremuri din toate incheieturile și articulațiile... și poate și firele de păr (din bretonul ce-ți cade în ochi) sunt speriate. Și acum,, spuneți voi dacă soarta nu e prea crudă când îl face pe bietul „voluntar” să cadă... Dar aici apare asemănarea cu o comedie celebră: toți râd și aplaudă...iar când proaspăt-rănitul spune „sunt bineee” toți râd și mai tare și își imaginează cum în secunda următoare urmează să leșine ca Tom când e lovit de Jerry.

Apoi ar mai fi cei mici care aleargă pe lângă tine pe holuri și încearcă sa-ți pună piedică dar în momentul în care te izbești de piciorul lor de fier.. piciorul lor asemanator cu al unuia indestructibil, creat de Dexter în laboratorul lui secret... în acel moment ei sunt cei care cad... și apoi sunt vânătăile ce rămân, nu se știe pe pielea cui...vânătăi care mie îmi aduc aminte de luptele dintre Peter Pan și Căpitanul Hook.

Unii varsă suc pe lucrări, alții uită să predea unele foi pe la teze.

Acum... să facem un upgrade la jocul nostru și să trecem la un nou nivel, ca de exemplu ONM (nu e un tip de OZN, ci Olimpiada Națională de Matematică). Și acolo întâlnești lume mai puțin strălucită la minte. Sunt persoane care fac $\sqrt{4}$ pași și se împiedică de prag... sunt specimene și specimene. Unii trec de prag dar se lovesc de prima bancă care le apare în cale, alții pur și simplu cad pentru a-și aminti că trebuie sa-și lege șireturile.

Uneori toți simțim că „Sindromul lenii acute” ne afectează, de parcă Garfield s-a vindecat și noi am fost infectați. Și nu e vina elevilor pentru că sunt sub influența acestei boli... A venit cineva cu vreun antidot? Nu! Nimeni! Și singuri cum l-am putea descoperi, că doar abia am început chimia?! Uneori toți ne dorim să fim iar la grădiniță să ne uităm la Mickey Mouse...

Dar hei! Cu suișuri și coborâșuri, viața e frumoasă, amuzantă...Și de unde știm noi ca nu e doar un vis din care ne putem trezi oricând? De unde știm noi că nu suntem personajele unui desen animat? De unde știm noi că nu suntem personajele unui roman, că oricând se poate închide cartea, că nu noi alegem când să întoarcem pagina? De unde sa știm noi toate astea?

Premiul „Ghiță și Ghiorghiță” e de fapt ceva ce ne arată cât de mult seamănă viața noastră cu ceea ce vedem la TV... Ceva ce ne demonstrează că putem primi premii pentru aproape orice... ceva ce dă de gol persoana neîndemânatică, uneori distrată din spatele unui elev care pare serios. Deci măcar pentru că astfel descoperim cu adevărat cine suntem, ar trebui ca distinsul premiu în cauză să fie comparabil de valoros cu premiile Nobel, Herder și oricare altul...

Ghita

Vis... buclucas!

- Mama? Iar te uiti la “Tanar si nelinistit”?
- Shhh, da... de ce?
- Vreau sa-mi dai o idee pentru o compunere.
- Vorbim la pauza!

Ca de obicei...si la pauza sigur o sa-mi zica despre vreo poveste cu printese si balauri sau ceva si mai copilaresc. In ultima vreme scriam povesti mai trznite...ba aduceam aminte de zombie... sau de alte chestii hazlii. Mi-a venit o idee acum!

Din perspectiva unui baiat:

Lumea s-a transformat intr-un vis, nu orice vis.....cred ca unul a unui copil de 5 ani maxim! Locuintele s-au transformat in cladiri mari din ciocolata si bomboane, iar strazile sunt ca in poveste “ Vrajitorul din Oz”, de aur, ma mir ca nu s-a gasit nimeni sa fure orasul cu totul, ca la noi se putea. Se pare ca ne-au invadat vreo 40 de inorogi, suntem siguri ca ne aflam in visul unei fete, o nu... asta inseamna ca o sa vina si papusi Barbie...stai putin, de ce m-as plange...poate ne mai combinam si noi pe aici, si asa e la moda. Ah, uite ca vin si sunt toate in fustite scurte...ce bucurie! Vai, dar nu se poate... bineinteles ca au venit si cu iubirii lor...a naibii, trebuia sa-i visez si pe aia! Oricum nu cred ca m-ar fi bagat vreuna in seama, dar, hei, macar incercam si eu! Hai ca e noapte. Eu trebuie sa ma culc la ora fixa, incep sa numar oile: una, doua , trei...

Din perspectiva unei fete (nu va suparati pe mine):

Deci, fetelor, nu stiu de ce ni se intampla noua ce este mai rau, adica, cum ai vrea sa traiesc fara sa pun poze pe facebook? Uite ce vis! Toate cladirile sunt facute din dulciuri! Doar ce am slabit, acum sa ma ingras la loc? Ma rog, m-am intalnit in sfarsit cu idolul meu : Barbie! Eram asa de fericita, draga! Am vorbit ore in sir si m-a cuplat si pe mine cu un prieten de-al ei, macar ceva bun a visat si fatuca asta! Eu trebuie sa-mi fac somnul de frumuseti! Sa numar oile astea: una, cinci, trei, opt, doua...

Ahh, ce bine ca mi-am adus aminte....parca aveam cinci ani pe atunci.....aveam o gramada de papusi si doar ce ma uitasem la filmul cu “ Vrajitorul din Oz”, cine ar fi crezut ca cineva, in afara de mine, a mai trait acel vis?

Dreamer

O lume diferita

Cum cartile au aparut de la cerculete si bastonase, care s-au transformat in litere, formand cuvinte, care formeaza DEX-ul si cu aceste cuvinte putem forma propozitii, care sunt o insiruire logica de cuvinte. Adunand laolalta mai multe propozitii putem face fraze, cu frazele texte si cu textele carti. Deci am ajuns la rezultatul presupus si dorit. Cum in clasa intai noi invatam sa scriem “Ana are mere”, mai incolo incercam sa o si intelegem, iar la un moment dat constientizam ca propozitia “Ana are mere” arata importanta fructelor in alimentatie, in contextul unei diete zilnice cu mancare semipreparata. Cand esti mic si nu ai acces la cultura cartilor, adica la Matrix, vrei sa te faci politist ca sa faci bine oamenilor, preot ca sa mananci coliva etc. Asa si cu jocurile pe calculator care au pornit de la un punct fugarea o linie si invers, la niste pixeli diferit colorati fugarindu-i pe altii (Mario) pana la jocuri cu efecte extraordinare si o poveste interesanta. Unii patrund total in jocuri, aducand razboiul lor in lumea noastra.

Razboiul a inceput, format din doua echipe:

Echipa 1 L.L.R.I.P.C. adica literatura limbii romane importanta pentru copii; Formata din echipa celor zece negrii mititei cu Neghinita in frunte; Harap-Alb si Praslea cel Voinic, aruncatorul de mere de aur; Copii Capitanului Grant care nu mai sunt ca si-au luat doi ani de vacanta si, in final, cei sapte pitici si iedul cel mic, ca pe ceilalti i-a mancat lupul.

Echipa 2 U.P.C.C.I. adica jocurile pe calculator creeaza imaginatie compusa din Zeratul si Raynor, Masterchief si Kerrigan, Teemo si Hulk si in final Batman si Spiderman, eroii preferati ai copiilor. Lupta e incinsa, Neghinita si cei zece negrii mititei fura armele lui Batman, care se face de rusine, Hulk il foloseste ca bat pe Harap-Alb pentru a bloca merele lui Praslea, cei sapte pitici l-au legat pe Spiderman in propria sa panza, iar Raynor se cearta cu Masterchief pe tema al carui costum e mai frumos, iedul cel mic ii pune o piedica lui Hulk rasturnandu-l, Zeratul ii prinde pe cei zece negri mititei, dandu-i lui Batman pe post de arme, Kerrigan se bate cu Neghinita, iar Teemo doarme linistit.

Tot asa, tot asa, nu se a mai termina niciodata asta. In permanent cartile, niste simple hartii vor duce o lupta impresionanta cu tehnologia, iar cartile de gramatica vor duce un razboi cu messul si chatul.

Gamer&Reader

Domnii . . . Militieni

Venise si prima zi de scoala si cu ea venise un an „minunat”. Valurile de copii care s-au trezit pe la 7-8 dimineata, se inghesuiau mai ceva ca niste batrani la pensionare pe poarta minusculta de la scoala. Vorba aia : „Cine se trezeste d imineata departe ajunge”.

Printre grupurile de disperati isi face aparitia un nenea militian care cu fluierul impunator dirijeaza traficul. Imbracat cu uniforma, chipiu si o „Politia Judeteana Braila”pe haina (ca sa nu uitam in ce oras suntem) isi facea datoria de a ne sparge timpanele de dimineata. In prima zi l-am trecut cu vederea , dar dupa aia a fost prea de tot.

A doua zi, mai putini inteligenti se inghesuiau la scoala. In mijlocul strazii cine sa fie : nenea. „Tu acolo!”, „Ho ma desteptule!”, „Nu ma claxona id.....ule”. Un adevarat „Luceafar” iese din gura marelui dirijor. Cu fluierul lui nu se sfia sa ne strice ziua de dimineata, si unu’ chiar a primit-o dupa ceafa pentru ca i-a,, prafuit” epoletii militianului. Adevarate exemple ale societatii romanesti.

Iesim noi pe la 2, dupa interminabilele ore de cursuri si cu cine dam nas in nas? Ati ghicit! De data asta nenea avea un upgrade: baston si catuse. Cu mainile lui groase ca niste butuci dirija ba intr-o parte, ba in cealalta, despartea grupurile la mijlocul drumului ca intr-un joc de Tetris.

Si mergand noi in fata il auzim de la primul restaurant cum trage o vorba de rupe gura traficului. Adevarate exemple, nu? In urmatoarele zile il vedeam tot mai des cu amicii lui. Uneori mai vorbea cu gardianul nostru care era tare atent la oricine intra in incinta scolii. Cu totii savurau din cafeaua de la aparatul nostru din scoala. „ Sa mai supraveghem strada, sa fim atenti la copilasii sa nu pateasca ceva, vrajeala”.

Intr-un final sosesc zilele ploioase si cetoase. Merg eu intr-o dimineata si dau de ultimul obstacol spre scoala: strada. Ma uit in jur , nu vad la mai mult de 5-6 metri (ceata). Intr-un final traversez strada si-i gasesc pe amicii mei militieni savurand la poarta scolii cafeaua noastra celebra. „Olariu (nu aia de la Vocea Romaniei) , nu va doare si pe voi sa mai supravegeati strada?”. Cui ii pasa daca vine un ditamai tiru’ si nu-i merg farurile? Viata mai are si ghinion, dar salariul oamenilor e acelasi.

In alte zile, ploua torential si trece un tir si o uda pe una de pe trotuar. Vai de rochia ei! Si Mariile - Lor , incep sa rada, ca de aia sunt militienii... sa mai aiba cine sa faca misto. Ca apoi, s-o ajuti pe femeia aia ca si-a udat lucrurile, pentru ce sunt bunele maniere?

Si inca o sa urmeze multe alte aventuri cu amicii nostri. Cine stie ce ne asteapta la viscol si lapovita? E, om trai si-om vedea. Cine stie daca intr-o zi n-o sa-i mai revedem pe prietenii nostri si nimeni n-o sa mai supravegheze strada? Vom reflecta mai mult si ne va parea rau ca nu-i mai avem pe domnii? Acelasi raspuns: „, Vom trai si vom vedea! “.

Polizei

Stiati ca...?

Unitatea de masura a inteligentei nu este punctajul la IQ, ci *tianul*. Oare de ce?

Perle (putine, ca daca-s prea multe, strica!)

* (Ajunge profesorul in clasa)

- Hmm, se pare ca aproape toata lumea de aici este prezenta....

* Un neuron aveti si pe ala il plimbati de la unul la altul!

* La mintea ta, mai pui doi lei, nici creta nu iei!

* O sa va tin in soarele asta arzator pana la miezul noptii!

Mulumim SC ProCons S.R.L. pentru sprijinul logistic acordat
in publicarea revistei .

Vacanta placuta!

Ne vedem in numarul urmator!